

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoV/7/2015
Identifikačné číslo spisu:	1308208123
Dátum vydania rozhodnutia:	21.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1308208123.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: Ján Ješko - Nouble Europeen, so sídlom Hájska 42/19, 911 02 Dolná Strehová, IČO: 30 441 722, proti odporcovi: Slovak Telekom, a. s., so sídlom Bajkalská 28, 817 62 Bratislava, IČO: 35 763 469, v konaní o zaplatenie 808 280 452,04 eur s príslušenstvom, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. novembra 2013 č. k. 1Obdo/13/2012-114 v znení opravného uznesenia zo dňa 03. decembra 2014 č. k. 1Obdo/13/2012-149, takto

rozhodol:

I. Konanie o dovolaní navrhovateľa **z a s t a v u j e**.

II. Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava III uznesením zo dňa 27. júla 2010 č. k. 26Cb/97/2008-37, podľa § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, zastavil konanie o návrhu navrhovateľa s odôvodnením, že navrhovateľ napriek výzve súdov nezaplatil súdny poplatok za návrh vo výške 33 193,50 eur napriek poučeniu, že v prípade, ak súdny poplatok nebude zaplatený, súd konanie zastaví.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, na odvolanie navrhovateľa uznesením zo dňa 30. júna 2011 č. k. ICob/415/2010-63, uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že predmetným návrhom sa navrhovateľ domáhal od odporcu zaplata 808 280 452,04 eur titulom náhrady škody. Navrhovateľ podal návrh na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov a na ustanovenie zástupcu z radov advokátov. O tomto návrhu bolo uznesením súdu prvého stupňa zo dňa 21. augusta 2009 č. k. 26Cb/98/2008-25 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. marca 2010 č. k. ICob/315/2009-31, rozhodnuté tak, že oslobodenie od súdnych poplatkov nebolo navrhovateľovi priznané a bola zmietnutá jeho žiadosť ustanovenia zástupcu z radov advokátov. Následne súd prvého stupňa výzvou zo dňa 06. mája 2010 doručenou navrhovateľovi dňa 02. júna 2010, vyzval navrhovateľa pod následkom zastavenia konania na zaplata 808 280 452,04 eur za návrh vo výške 33 193,50 eur v lehote 10 dní od doručenia výzvy. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že

navrhovateľ súdny poplatok na výzvu súdu v určenej lehote nezaplatil s poukazom na ust. § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb., preto odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil a odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. júna 2011 č. k. ICob/415/2010-63, podal dovolanie navrhovateľ.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, napadnutým uznesením z 27. novembra 2013 č. k. 1Obdo/13/2012-114 v znení opravného uznesenia zo dňa 03. decembra 2014 č. k. 1Obdo/13/2012-149, dovolanie navrhovateľa odmietol a odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. Dovolací súd poukázal na § 237 a § 239 O. s. p. a zdôraznil, že v preskúmvanej veci nejde o žiaden z prípadov uvedených v § 239 O. s. p., keďže dotknutým uznesením bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa bez toho, aby odvolací súd vyslovil v potvrdzujúcom uznesení prípustnosť dovolania a nejde ani o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia a ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Keďže dovolací súd nezistil ani žiadne vady, pre ktoré by prípustnosť dovolania bola daná v zmysle § 237 O. s. p., dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol. O trovách dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko o ich priznanie nepožiadala.

Proti napadnutému uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu dovolacieho, podal dovolanie navrhovateľ s poukazom na Ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ako aj s poukazom na viaceré články Ústavy Slovenskej republiky, ktoré boli podľa jeho názoru v konaní porušené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmal predovšetkým podmienky, za ktorých môže konať v zmysle ust. § 103 O. s. p. o podanom dovolaní a dospel k záveru, že v predmetnej veci ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, a preto treba dovolacie konanie zastaviť.

I keď Občiansky súdny poriadok výslovne nevypočítava procesné podmienky konania, možno z neho vyvodíť, že procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a účastníkov konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania, vyplývajúci zo základných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (v prvej hlave prvej časti). Na strane súdu k podmienkam konania patria také jeho vlastnosti, ktoré vymedzujú jeho práva a povinnosti ako orgánu štátu konať a vydať rozhodnutie. Takouto vlastnosťou je nepochybne aj funkčná príslušnosť, úprava ktorej dáva odpoveď na otázku, ktorý súd je príslušný konať a rozhodovať o veci v inštančnom postupe. Chýbajúca funkčná príslušnosť na prejednanie určitej veci predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

Občiansky súdny poriadok v § 10 a nasl. určuje funkčnú príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky je príslušný na rozhodovanie o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa (§ 10 ods. 2 O. s. p.), na rozhodnutie o dovolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov odvolacích (§ 10a ods. 1 O. s. p.), na rozhodovanie o dovolaniach proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho (§ 10a ods. 2 O. s. p.), ako aj na rozhodovanie o mimoriadnych dovolaniach proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu (§ 10a ods. 4 O. s. p.). Iné rozhodnutia krajských súdov alebo Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie sú spôsobilými predmetmi dovolania.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Z citovaného ustanovenia vyplýva, že dovoláním možno napadnúť iba právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu. Teda len rozhodnutia, ktoré sú výsledkom prieskumnej činnosti odvolacieho súdu. Z tohto dôvodu Občiansky súdny poriadok ani neupravuje funkčnú príslušnosť súdu, ktorý by rozhodoval o dovolaniach proti rozhodnutiam, ktoré neboli vydané odvolacím súdom v inštančnom postupe.

V danom prípade dovolanie navrhovateľa smeruje proti rozhodnutiu, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie navrhovateľa z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 243b ods. 4 O. s. p. v spojení § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.). Na dovolanie proti takémuto rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je daná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a ani iného súdu.

Keďže chýbajúca funkčná príslušnosť predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienok konania, dovolacie konanie bolo treba zastaviť podľa § 104 ods. 1 v spojení s ustanovením § 243c O. s. p.

Výrok o trovách konania sa zakladá na ustanovení § 243 b ods. 5 O. s. p., § 224 ods. 1 O. s. p. a § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p., keď dovolacie konanie bolo zastavené.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.